

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu III Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący S.S.R. Anna Glijerska-Socha

Protokolant Monika Suchecka

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2015 r.

sprawy:

P. P.

urodz. (...) w W.

syna M., G. z domu W.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 5 listopada 2014 r. w W.w woj. (...)znieważył słowami wulgarnymi i powszechnie uważanymi za obelżywe funkcjonariusza Straży Więziennej st. kapr. P. S.podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych jako oddziałowy dzienny, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w sprawie III K 105/11 za czyn z art. 226 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia

wolności, którą odbył w okresie od 09.04.2012 r. do 09.10.2012 r.

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

II. w dniu 11 listopada 2014 r. w W.w woj. (...)groził pozbawieniem życia funkcjonariuszowi Straży Więziennej st. kapr. P. S.w celu zmuszenia go do zaniechania wykonania prawnej czynności służbowej polegającej na możliwości nałożenia kary dyscyplinarnej poprzez zakończenie spaceru przed czasem w razie naruszenia ustalonego porządku jego odbywania, która to groźba wzbudziła u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w sprawie III K 105/11 za czyn z art. 226 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 09.04.2012 r. do 09.10.2012 r.,

tj. o czyn z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w dniu 19 stycznia 2015 r. w W.w woj. (...)znieważył słowami wulgarnymi i powszechnie uważanymi za obelżywe funkcjonariusza Straży Więziennej mł. chor. P. M.podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych jako oddziałowy działu ochrony, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu w sprawie III K 105/11 za czyn z art. 226 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 09.04.2012 r. do 09.10.2012 r.,

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

IV. w dniu 20 stycznia 2015 r. w W.w woj. (...)znieważył słowami wulgarnymi i powszechnie uważanymi za obelżywe funkcjonariusza Straży Więziennej mł. chor. P. M.podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych jako oddziałowy działu ochrony, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany przez Sąd

Rejonowy w Wałbrzychu w sprawie III K 105/11 za czyn z art. 226 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 09.04.2012 r. do 09.10.2012 r.,

tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. oskarżonego P. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt I, III i IV części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za czyny te, przy przyjęciu, iż stanowią ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. oskarżonego P. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za czyn ten na podstawie art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 224 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 91 § 2 k.k. łączy wymierzone oskarżonemu P. P. w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierza temuż oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. zwalnia oskarżonego od wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania zaliczając je na rachunek tegoż Skarbu Państwa i nie wymierza mu opłaty.

Sygnatura akt III K 205/2015

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie odbywania kary pozbawienia wolności orzeczonej uprzednio w innej sprawie oskarżony P. P. częstokroć zachowywał się arogancko wobec funkcjonariuszy Służby Więziennej.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego P. P. – k. 37-40 ;

- zeznania świadka P. S. – k. 6-7 ;

- zeznania świadka R. Z. – k. 13-14 ;

- zeznania świadka A. K. – k. 15-16, 28-29 ;

- zeznania świadka P. M. – k. 24-26 ;

- zeznania świadka S. K. – k. 30 ;

- zeznania świadka K. W. – k. 31-32 /.

W dniu 5 listopada 2014 roku w W. oskarżony P. P. znieważył słowami wulgarnymi i powszechnie uważanymi za obelżywe funkcjonariusza Służby Więziennej st. kapr. P. S. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych jako oddziałowy dzienny.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego P. P. – k. 37-40 ;

- zeznania świadka P. S. – k. 6-7 ;

- zeznania świadka A. K. – k. 15-16, 28-29 /.

W dniu 11 listopada 2014 roku oskarżony P. P. groził pozbawieniem życia funkcjonariuszowi Służby Więziennej st. kapr. P. S. w celu zmuszenia go do zaniechania wykonania prawnej czynności służbowej polegającej na możliwości

nałożenia kary dyscyplinarnej poprzez zakończenie spaceru przed czasem w razie naruszenia ustalonego porządku jego odbywania, która to groźba wzbudziła u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego P. P. – k. 37-40 ;

- zeznania świadka P. S. – k. 6-7 ;

- zeznania świadka R. Z. – k. 13-14 /.

W dniu 19 stycznia 2015 roku oskarżony P. P. znieważył słowami wulgarnymi i powszechnie uważanymi za obelżywe funkcjonariusza Służby Więziennej mł. chor. P. M. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych jako oddziałowy działu ochrony.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego P. P. – k. 37-40 ;

- zeznania świadka P. M. – k. 24-26 /.

W dniu 20 stycznia 2015 r. w W. oskarżony P. P. znieważył słowami wulgarnymi i powszechnie uważanymi za obelżywe funkcjonariusza Służby Więziennej mł. chor. P. M. podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych jako oddziałowy działu ochrony.

Dowód: - wyjaśnienia oskarżonego P. P. – k. 37-40 ;

- zeznania świadka A. K. – k. 15-16, 28-29 ;

- zeznania świadka P. M. – k. 24-26 ;

- zeznania świadka S. K. – k. 30 ;

- zeznania świadka K. W. – k. 31-32 /.

Oskarżony P. P. był uprzednio trzykrotnie karany sądownie, m.in. wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałbrzychu w sprawie III K 105/11 za czyn z art. 226 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 09.04.2012 r. do 09.10.2012 r.

Dowód: - dane o karalności oskarżonego P. P. – k. 33-34, 47-50/.

Oskarżony P. P. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wnioski o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, zaś takie stanowisko procesowe podtrzymał na posiedzeniu w dniu 22 maja 2015 roku.

Ponadto Sąd Rejonowy w Wałbrzychu zważył, co następuje:

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy uznać należy, iż sprawstwo i wina oskarżonego P. P. w przedmiocie popełnienia przypisanych mu występków nie mogą budzić jakichkolwiek wątpliwości.

Ustalenia stanu faktycznego sąd poczynił w oparciu o wiarygodne co do zasady wyjaśnienia oskarżonego P. P.. Oskarżony P. P. w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wnioski o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, zaś takie stanowisko procesowe podtrzymał na posiedzeniu w dniu 22 maja 2015 roku. Oskarżony w swoich wyjaśnieniach złożonych na etapie postępowania przygotowawczego przedstawił w krótkich wyjaśnieniach okoliczności swojego postępowania, zaś jego wyjaśnienia należy uznać za szczere, a tym samym wiarygodne.

Potwierdzeniem i uzupełnieniem wyjaśnień oskarżonego P. P. są w pełni wiarygodne, w żaden sposób niepodważalne dowody w postaci zeznań świadków pokrzywdzonych P. S. i P. M., a także w pełni wiarygodne zeznania świadków

R. Z., A. K., S. K. oraz K. W.. Zeznania przywołanych świadków wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają, tworząc zwartą i logiczną całość ; wykluczyć należy ażeby całe grono świadków stworzyło intrygę przeciwko oskarżonemu, nie ma zresztą ku takiej tezie jakiegokolwiek racjonalnej przesłanki.

Oceniając wszystkie przeprowadzone dowody, przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, Sąd uznał, iż sprawstwo i wina oskarżonego P. P. w przedmiocie popełnienia przypisanych mu występów nie mogą budzić jakichkolwiek wątpliwości.

Na podstawie całokształtu okoliczności sprawy należy ocenić, iż zachowania oskarżonego P. P. opisane w punktach I, III i IV części wstępnej wyroku wyczerpały znamiona występów z art. 226§1 kk, albowiem oskarżony w poszczególnych sytuacjach znieważył słowami wulgarnymi i powszechnie uważanymi za obelżywe funkcjonariusza Służby Więziennej st. kapr. P. S. oraz funkcjonariusza Służby Więziennej mł. chor. P. M. podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych. Funkcjonariusze Służby Więziennej należą do grona funkcjonariuszy publicznych w rozumieniu art. 115§13 kk. Z kolei zachowanie oskarżonego P. P. opisane w punkcie II części wstępnej wyroku wypełniło znamiona występu z art. 224§2 kk, gdyż oskarżony groził pozbawieniem życia funkcjonariuszowi Służby Więziennej st. kapr. P. S. w celu zmuszenia go do zaniechania wykonania prawnej czynności służbowej polegającej na możliwości nałożenia kary dyscyplinarnej poprzez zakończenie spaceru przed czasem w razie naruszenia ustalonego porządku jego odbywania, która to groźba wzbudziła u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona.

Oskarżony P. P. dopuścił się wszystkich czterech przypisanych mu czynów w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64§1 kk, gdyż popełnił kolejne przestępstwa przeciwko działalności instytucji państwowych w okresie 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sadu Rejonowego w Wałbrzychu w sprawie III K 105/11.

Oskarżony P. P. popełnił wszystkie cztery przestępstwa z winy umyślnej w zamiarze bezpośrednim, albowiem chciał je popełnić.

Oskarżonemu P. P. w trakcie popełnienia czynów zabronionych należy przypisać winę ; okoliczności wyłączające zawinienie po stronie oskarżonego nie zachodzą.

Co do czynów oskarżonego P. P. opisanych w punktach I, III i IV części wstępnej wyroku, Sąd przyjął, iż czyny te zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91§1 kk, gdyż zostały one popełnione w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, przed wydaniem wyroku skazującego za którykolwiek z czynów.

Wymierzając kary jednostkowe, Sąd uwzględnił – jako okoliczność jednoznacznie obciążającą względem oskarżonego P. P. – dotychczasowy sposób życia oskarżonego. Zachowania oskarżonego absolutnie nie były bowiem zachowaniami przypadkowymi i incydentalnymi. Dowodem zdemoralizowania oskarżonego jest jego uprzednia karalność, skutkująca zresztą działaniem w warunkach powrotu do przestępstwa. Stąd też kategorycznie stwierdzić należy, iż oskarżony P. P. nie wykazał żadnej refleksji nad swoim dotychczasowym życiem, a wręcz przeciwnie kontynuował (na czas popełnienia czynów zabronionych) agresywny tryb życia i to w trakcie odbywania wcześniej orzeczonych kar w zakładzie karnym, w którym popełnianie przestępstw jest dla niego czymś zwyczajnym, zaś ewentualne wyroki skazujące są swoistym ryzykiem wpisanym w taki styl życia. Sąd wziął pod uwagę również okoliczność, iż zachowania oskarżonego P. P. nie były w żaden sposób sprowokowane przez pokrzywdzonych.

Kary jednostkowe pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu P. P. są współmierne do stopnia zawinienia oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości czynów, przy czym wymiar kar uwzględnia wykazane okoliczności obciążające. Sąd wymierzając kary jednostkowe baczyl na osobowość oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste oraz rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstw

(które godzą w poczucie bezpieczeństwa, komfort pełnionej służby oraz prestiż i autorytet pokrzywdzonych). Ponadto sąd uwzględnił cele zapobiegawcze i wychowawcze, które wymierzone kary mają osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, w szczególności w środowisku więźniów. Natomiast rozpoznanie sprawy w trybie konsensualnym – oskarżony dobrowolnie poddał się karze – traktowane było jako okoliczność łagodząca. Ta właśnie okoliczność nakazała orzeczenie kar jednostkowych nie w maksymalnym wymiarze ; co do orzeczenia z punktu I części dyspozytywnej wyroku z tego właśnie względu sąd odstąpił od nadzwyczajnego obostrzenia kary, co było możliwe przy zastosowaniu art. 64§1 kk i art. 91§1 kk.

Z uwagi na popełnienie przez oskarżonego P. P. przypisanych mu czynów (ciągu przestępstw oraz przestępstwa) zanim zapadł pierwszy wyrok co do któregośkolwiek z tych przestępstw, w sytuacji gdy wymierzone kary jednostkowe są tego samego rodzaju, sąd połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierzył oskarżonemu P. P. karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Przy wymiarze kary łącznej, Sąd Rejonowy w Wałbrzychu wziął pod uwagę przede wszystkim prewencyjne oddziaływanie kary w znaczeniu prewencji indywidualnej i generalnej. Fakt popełnienia przez oskarżonego czynów w stosunkowo krótkim przedziale czasowym oraz o podobnym charakterze przemawia za zastosowaniem częściowej absorpcji kar. W ocenie Sądu Rejonowego prosta kumulacja kar stanowiłaby dolegliwość przekraczającą w stosunku do oskarżonego P. P. potrzeby resocjalizacyjne.

Z uwagi na wyżej opisane okoliczności, sąd nie zastosował względem oskarżonego P. P. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności. Mając bowiem na uwadze dotychczasową postawę życiową oskarżonego, dla którego popełnione przestępstwa nie były – jak wykazano wyżej - incydentalnym epizodem życiowym, lecz przejawem dotychczasowego sposobu życia, wymierzenie kary o charakterze wolnościowym nie byłoby wychowawcze, gdyż nic w życiu oskarżonego by nie zmieniło, a oskarżony w dalszym ciągu nie przestrzegałby panującego porządku prawnego, przyjmując tego rodzaju skazanie za normę, wpisaną w ryzyko dotychczasowego trybu życia. W tej sytuacji jedynie resocjalizacja oskarżonego w warunkach zakładu karnego może zapobiec popełnianiu przezeń w przyszłości dalszych przestępstw, stanowić właściwą i sprawiedliwą odpłatę za czyn, którego oskarżony się dopuścił.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych sąd zwolnił oskarżonego P. P. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, i nie wymierzył mu opłaty. Sąd miał na względzie to, iż oskarżony jest obecnie osadzony w zakładzie karnym.